

Ușa milostivirii deschide-o nouă...

Praznic al bucuriei, Nașterea Domnului, este nașterea pentru intrarea în Împărăție sau nașterea întru Împărăție. Spunem „Ușa milostivirii deschide-o nouă binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, Fecioară ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, căci tu ești mântuirea neamului creștinesc.” Dar Maica Domnului este însăși Ușa de intrare spre viața curată și de unire cu Dumnezeu, așa cum rostim în Acatistul Bunevestiri: „Bucură-te ușa mântuirii!” Este mama pe care o fericesc toate neamurile odată cu femeia din Evanghelie: „Fericit este pântecul care Te-a purtat și sânii la care ai supt!” (Luca 11, 27) Iată ce spune Domnul: „Așa este.” Prin aceasta întărește spusesele care adevăresc că Maica Sa este vas ales și de mare cinste. Și apoi adaugă: „Dar fericiți sunt cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu și-l păzesc.” (Luca 11, 28)

Așadar prăznuirea Nașterii Domnului este prilej să aducem cinstire Născătoarei de Dumnezeu care s-a făcut pe sine tron dumnezeiesc, dar și să ne orientăm viața spre a cunoaște și împlini cuvântul Tatălui. Cele două aspecte nu se exclud

CVPRINS:

De poți...	pag. 2
Tămăduirea femeii gârbove	pag. 3
Păhărelul cu nectar	pag. 4
Pilda celor poftiți la cină	pag. 5
Poesis	pag. 6
De Sfântul Ierarh Nicolae	pag. 6
Genealogia Mântuitorului	pag. 7
Timiditatea	pag. 8
Nașterea Domnului	pag. 9
Pelerin – Mănăstirea Cămarășeasca	pag. 10
Ca să moștenești Împărăția Cerurilor...	pag. 11
Știați că...	pag. 12
Halloween	pag. 12
Grupul parohial de tineret	pag. 12

„Fericiți cei ce locuiesc în casa Ta, Doamne; în vecii vecilor Te vor lăuda”. (Psalmi 83, 4)

pentru că cel ce o preacinstește pe Maica Domnului nu poate să trăiască departe de Împărăție. Căci sunt oameni care trăiesc în afara Împărăției lui Dumnezeu, oameni care trăiesc în lume nădăjduind spre Împărăție și oameni care s-au mutat deja în Împărăție prin rugăciunea neîncetată. Cei care trăiesc în afară sunt cei care nu ascultă cuvântul Mântuitorului și nu fac voia Tatălui ceresc; cei ce nădăjduiesc în venirea Împărăției sunt cei ce fac cele prezente nădăjduind spre cele viitoare, dar cei ce trăiesc în Împărăție și se aseamănă ca viețuire îngerilor, aceia simt concret prezența lui Dumnezeu în toate împrejurările vieții. Ei sunt împreună-locuitori cu Dumnezeu, cu sfinții, cu îngerii, ei cunosc mai mult decât oricine în trupul lor războiul nevăzut cu diavolul, despre care vorbește Sfântul Nicodim Aghioritul. Unii ca aceștia nu se mai îngrijesc pentru viața vremelnică și nici nu mai sunt cuprinși de temeri, căci au ajuns la măsura Apostolului Pavel care zice: „Pentru mine a trăi este Hristos, iar moartea un câștig” (Filipeni 1, 21) Existența lor este înlăuntrul, iar nu în afară, în duh și nu în literă, în Adevăr și nu în adevăruri. Unii ca aceștia au găsit ușa milostivirii și poarta cea strâmtă, pentru că nu s-au risipit, nu s-au lăsat divizați în gândire de vrăjmașul diavol, nu slujesc minciunii.

Intrarea în Împărăție se face prin fermitate în fața păcatului și iubire smerită, care risipesc lucrarea celui rău. De aceea cerem în rugăciune „să Se scoale Dumnezeu și să se risipească vrăjmașii Lui și să fugă de la fața Lui cei ce-L urăsc pe Dânsul.” (Rugăciunea de seară – Rugăciunea Sfintei Cruci)

La o conferință A.S.C.O.R. mi-au atras atenția cuvintele despre importanța formulei liturgice cu care începe Sfânta Liturghie: „Binecuvântată este Împărăția Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh.” Părintele insista asupra timpului prezent folosit. Nu se spune nici Binecuvântată a fost, nici Binecuvântată va fi, ci este. Aceasta este o permanentizare a prezentului, o participare și o trăire la și în veșnicia lui Dumnezeu. Omul se înveșnicește pe pământ prin împărțășirea din veșnicia lui Dumnezeu. Căci în Hristos și odată cu Nașterea Lui „timpul cunoaște adevărata sa plinire, tocmai fiindcă pentru El nu există timpul-cădere și timpul pierdut în nerodire, timpul folosit în păcat și în despărțire de Dumnezeu, ci timpul autentic în care se împlinește voia Tatălui. În Hristos timpul își împlinește vocația sa originală de măsură a trecerii spre plinătatea vieții veșnice, de participare la veșnicia iubirii dumnezeiești.” (Prea Fericitul Daniel – Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea...)

Așadar să zicem împreună, bucurându-ne de acest mare praznic: „Văzând naștere străină, să ne înstrăinăm din lume, mutându-ne mintea la cer, că pentru aceasta Dumnezeu Cel Preaînalt pe pământ S-a arătat om plecat, vrând să tragă la înălțime pe cei ce strigă Lui: Aliluia.”

(Acatistul Bunevestiri, Condacul al VIII-lea)

Monica Buțu

„Oamenii s-au bucurat de nașterea ta, trăiește în așa fel încât să plângă la moartea ta.”

„Ai știut să-ți naști copiii, să știi dar să-i și educi cum trebuie, pentru ca să porți cu vrednicie numele de tată.”

(Sfântul Tihon de Zadonsk)

„Există oameni care au primit de la Dumnezeu o răspundere pentru alții ca pentru ei înșiși. E starețul unei mănăstiri, sunt părinții, e duhovnicul, e preotul. Dar aceasta înseamnă că ei trebuie să se și pregătească pentru a conduce pe calea dreaptă pe cei încredințați conducerii lor. Dacă dau sfaturi rele, vor suferi pentru greșelile aceluia, ca pentru ale lor. Cel încredințat de Dumnezeu unui îndrumător sufletesc trebuie să-și facă însă și el din voia aceluia

voia sa. Prin el se împlinește atunci voia aceluia. Dar, în acest caz, acela va plăti pentru greșelile făcute prin împlinirea voii lui. Părintele, duhovnicul nu se pot dezinteresa de viața celui încredințat lui cu scuza libertății ce o are acela. Omul mai trebuie și învățat să știe ce să facă cu libertatea. Și unii sunt mai înaintați în această cunoaștere decât alții. Răspunderea unora pentru alții împlineste destinele noastre până a ne bucura și suferi împreună de urmările unei viețuiri care nu se împlineste numai prin unul. Nu ne mântuim singuri în mod egoist și ambițios; și nu ne pierdem singuri. Ci ne mântuim cu cei pentru care am avut o răspundere și cu cei pe care i-am ascultat; și ne pierdem cu cei față de care nu ne-am exercitat răspunderea. Nici un om nu-și poartă sau nu trebuie să-și poarte numai sarcina sa, ci și pe a altora. Dar să nu le dăm altora sfaturi din mândrie, ca să-i smintim și mai mult, ci ca să-i slujim cu smerenie. Deci sfatul trebuie să fie unit cu pilda vieții, ca să nu-i pierdem prin sfătuire nici pe ei și să nu ne pierdem nici pe noi.”

(Părintele Dumitru Stăniloae, nota 506 la Varsanufie și Ioan, Scrisori duhovnicești, în **Filocalia XI**, Editura Humanitas, București, 2009, p. 286-287)

De poți...

de Rudyard Kipling

„De poți să nu-ți pierzi capul, când toți în jurul tău
Și-l-au pierdut pe-al lor, găsindu-ți ție vină;
De poți, atunci când toți te cred nedemn și rău,
Să nu-ți pierzi nici o clipă încrederea în tine;
De poți s-aștepti oricât, fără să-ți pierzi răbdarea,
De rabzi să fii mințit, fără ca tu să minți,
Sau când, hulit de oameni, tu nu cu răzbunarea
Să vrei a le răspunde, dar nici cu rugăminți;
De poți visa, dar fără să te robești visării,
De poți gândi, dar fără să-ți faci din asta un țel,
De poți să nu cazi pradă nicicând disperării,
Succesul și dezastrul primindu-le la fel;
De rabzi s-auzi cuvântul rostit cândva de tine,
Răstălmăcit de oameni, ciuntit și prefăcut;
De poți să-ți vezi idealul distrus, și din ruine
Să-l reclădești cu-ardoarea fierbinte din trecut;
De poți risca pe-o carte întreaga ta avere,
Și tot ce-ai strâns o viață să pierzi într-un minut,
Și atunci, fără a scoate vorbă de durere,
Să-ncepi agoniseala cu calm de la-nceput;
Și dacă corpul tău, uzat și obosit,
Îl vei putea forța să-ți mai slujească încă,
Numai cu strășnicia voinței tale, și-astfel
Să steie peste vreme așa cum stă o stâncă;
De poți vorbi mulțimii, fără să minți, și dacă
Te poți plimba cu regii, fără a te-ngâmfa,
De, nici amici, nici dușmani, nu pot vreun rău să-ți facă,
Pentru că doar dreptatea e călăuză ta;
Și dacă poți să umpli minuta trecătoare,
Să nu pierzi nici o filă din al vieții tom,
Al tău va fi pământul, cu bunurile-i toate
Și ceea ce-i mai mult chiar, să știi, vei fi un OM!”

Fondator: Biserica „Înălțarea Domnului”, Târgu-Jiu,
str. Victoriei-Săvinești (zona Paralela 45).

Telefoane: 0723.523.449, 0745.400.586

ISSN 2068 – 8350

Redactori:

- Preot paroh Marius-Olivian Tănăsie
- Preot II Gheorghe Ionașcu
- Preot Constantin Runcanu
- Monica și Radu Buțu
- Cristian Ghiran
- Lavinia Blîndu
- Tiberiu Grigoriu – DTP.

Colaboratori:

- Mădălin Trohonel
- Magdalena Sabo
- Dumitru Groza
- Laura Bufnea
- Mihail Popa

web: www.BisericaInaltareaDomnuluiTgJiu.WordPress.ro

Redacția are dreptul luării deciziei de publicare și stabilirii datei și formei de apariție, integrală sau parțială, după caz, a materialelor primite spre publicare.

4 decembrie – Duminică – Sf. Mare Muceniță Varvara; Cuv. Ioan Damaschin (Dezlegare la pește) – Duminica a XXVII-a după Rusalii (Tămăduirea femeii gârbove) - Sf. Ev. Luca 13, 10-17

„În vremea aceea Iisus învăța, într-o zi de sâmbătă, în sinagogă. Și iată era acolo o femeie care avea, de optsprezece ani, un duh de slăbiciune, și care era gârbovă de nu se putea să se ridice în sus nicidecum. Iar Iisus, văzându-o, a chemat-o și i-a zis: femeie, ești dezlegată de neputința ta. Și și-a pus mâinile peste dânsa și îndată s-a îndreptat și a început să slăvească pe Dumnezeu. Atunci mai marele sinagogii, mâniindu-se, pentru că Iisus o vindecase sâmbăta, a luat cuvântul și a grăit poporului: șase zile sunt în care trebuie să lucreze omul; deci veniți în aceste zile și vă vindecați, și nu în ziua sâmbetei. Iar Domnul i-a răspuns și a zis: fățarnicilor, fiecare dintre voi nu-și dezleagă, oare, în ziua sâmbetei, boul sau asinul de la iesle și nu-l duce să-l adape? Dar această femeie, care este fiica lui Avraam și pe care a legat-o Satana, iată, de optsprezece ani, nu se cădea, oare, să fie dezlegată de legătura ei în ziua sâmbetei? și zicând El acestea, s-au rușinat toți cei ce erau împotriva Lui, iar poporul întreg se bucura de toate faptele mărețe săvârșite de Dânsul.”

Despre gârbovirea sufletească!

Pericopa evanghelică de astăzi ne pune înaintea milă și bunătatea lui Dumnezeu față de cel în suferință. Întocmai ca un medic bun, doar este numit Doctorul sufletelor și al trupurilor, Cel ce a vindecat toată boala și neputința în popor, nu stă pe gânduri, ca să intervină, să opereze, să facă bine. O vede, o cheamă la Sine și o vindecă. Așa lucrează mereu Domnul, grăbit când este vorba să miluiască, poruncitor, nerăbdător: ție îți zic, scoală-te, ridică-te, ia-ți patul tău și umblă. El izbăvește această femeie de legătura diavolească, de optsprezece ani, așa cum întreaga omenire o ținea sub legătura sa până la venirea Domnului. Satana, care prin păcat dobândește stăpânire asupra oamenilor, pricinuindu-le neazuri și suferințe de tot felul, boli și patimi. Dar Mântuitorul vine și ne slobozește, ne aduce libertatea pe care am pierdut-o prin păcat și ne dăruiește posibilitatea nestrăciunii ce o primisem în momentul în care am fost creați. Cu glasul și cu mâinile Sale, cu învățătura și cu lucrarea, pentru că El a făcut și a învățat, alungă boala și îi dăruiește sănătatea, îi dă libertatea de a se ridica, de a privi cele de sus, nu numai pe cele de jos, pământeste. Dar satana care mai întâi o legase pe femeie, îl leagă prin patima invidiei pe mai-marele sinagogii, pentru că s-a făcut tămăduirea în zi de sâmbătă, zi de odihnă la iudei, care însă nu-i oprea pe fiecare dintre ei să-și dezlege boul sau asinul de la iesle pentru a-l adăpa.

Dar de ce Domnul săvârșește aceste vindecări în zi de sâmbătă, și în sinagogi, sau în Ierusalim, deci în însăși inima cultului iudaic, care oprea acest lucru, și care avea să-i determine să tragă concluzia că acest Om nu este de la Dumnezeu, că nu ține sâmbăta? Dar sâmbăta a fost făcută pentru om și nu omul pentru sâmbăta, spune Domnul, El fiind Domn și al sâmbetei,

iar a face binele este necesar în tot timpul, în orice loc, fără nicio amânare. Dar de ce spune Moise după atâta timp de la crearea lumii că Dumnezeu S-a odihnit de toate lucrurile Sale. Pentru că, spune Sf. Ioan Damaschin, poporul israelit fiind înclinat către materie și lipsit de judecată, i s-a poruncit să țină sâmbăta, pentru ca să se „odihnească și robul și vita”. Apoi ca prin despărțirea de grijile materiale, omul să fie liber să petreacă în psalmi, în imne, în cântări, adică să se odihnească în Dumnezeu. Când nu era Legea și nici Scriptura inspirată de Dumnezeu, nici sabbatul nu era închinat lui Dumnezeu. S-a poruncit astfel ca cei ce nu-i slujesc din dragoste lui Dumnezeu, închinându-l viața lor, cel puțin să li se poruncească ca unor robi necunoscători ca măcar o mică parte, neînsemnată, din viața lor să o închine lui Dumnezeu. Căci Legea nu este pentru cel drept, spune Sf. Ap. Pavel, ci pentru cel nedrept. Dar când a venit plinirea vremii, a trimis Dumnezeu pe Fiul Său, Care ne-a răscumpărat pe noi din blestemul Legii, dăruindu-ne înfierea, căci nu mai suntem sub Lege ci sub har, și nu-i mai slujim Domnului de frică, ci îngăduim ca chiar și robii (mânia și pofta) să se îndeletnicească totdeauna cu Dumnezeu, iar dobitocului, adică trupului, să-i dăm odihnă de la robia păcatului, pentru a-l îndemna să slujească Domnului. Astfel noi prăznuim odihna desăvârșită a firii omenești, adică ziua învierii (Duminica), în care Domnul ca Înainte Mergător, Înviind din morți și deschizându-ne Raiul, S-a așezat cu trupul de-a dreapta Tatălui, unde vor intra cei care păzesc legea cea duhovnicească a lui Hristos Domnul nostru. Să fim și noi cu luare aminte ca nu cumva cineva dintre noi să fie gârbovit sufletește, chiar dacă nu suntem trupește, adică să nu ne ocupăm numai de cele pământeste și să uităm de cele cerești, ci să nădăjduim să moștenim cele cerești și să lucrăm în acest sens. Amin.

Părintele Gheorghe Ionașcu

PAHĂRELE CU NECTAR

De Moș Nicolae

Sfinte Nicolae,
Te rog din suflețel
Să-mi aduci și mie
Un dar mititel.

Nu vreau dulciuri multe
Și nici jucării,
Ca să poți să duci
Și la alți copii.

De ziua mea, te rog frumos,
Să ai grijă de mine,
Să cresc sănătos
Și să învăț bine!

Andrei-Nicolae Groza

Ghicitori despre insecte

Colorat e ca o floare,
Trupul fin și mic el are,
Zboară vara pe câmpie,
Spuneți ce-ar putea să fie?

(elerutulf)

Uite-o floare zburătoare!
Are aripi colorate,
Colorate și pudrate!

(elerutulf)

Cine-i mic, mititel,
De te sperii de el?

(elecirup)

Slăbănog ca și o scamă,
Unde pișcă, lasă rană!

(lurațnâț)

Copilul fericit

În noaptea aceea o grămadă de stele argintii luceau pe cer. Tot orașul era în sărbătoare.

Era seara Crăciunului, doar un copil stătea și privea pe fereastră.

Era de la casa de copii și știa că nu are pe nimeni lângă el care să îl iubească și să îl dojenească.

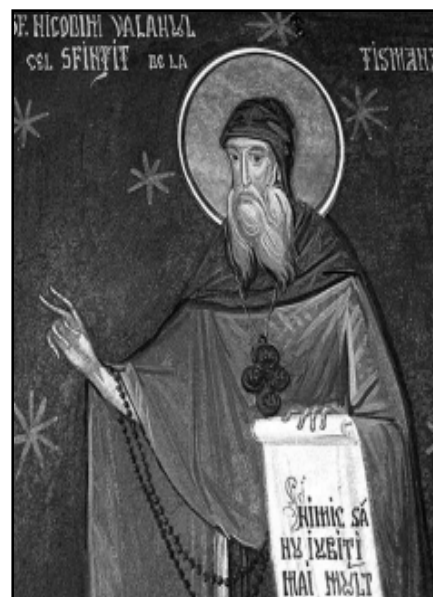
Știa că va veni o zi în care, probabil, cineva îl va ajuta, dar până în acea zi nu a venit.

În următoarea zi, a găsit sub brad o grămadă de cadouri. Toate erau pentru ceilalți copii, dar niciunul pentru el.

Următorul Crăciun a schimbat viața micuțului, în acel Crăciun a fost un singur cadou,

cadoul lui, atunci el a știut că Moș Crăciun nu l-a uitat și credința lui în el a devenit mai puternică.

Anny – Vegas

LA SFÂNTA ÎMPĂRTĂȘANIE

Cred, Doamne și mărturisesc, că Tu ești cu adevărat Hristos, Fiul lui Dumnezeu celui viu, Care ai venit în lume să mântuiești pe cei păcătoși, dintre care cel dintâi sunt eu. Însă cred că acesta este însuși prea curat Trupul Tău și acesta este însuși scump Sângele Tău. Deci mă rog Ție: miluiește-mă și-mi iartă greșelile mele cele de voie și cele fără de voie, cele cu cuvântul sau cu lucrul, cele întru știință și întru neștiință. Șimă învrednicește, fără de osândă să mă împărtășesc cu Preacu-

ratele Tale Taine, spre iertarea păcatelor și spre viața de veci. Amin.

Cinei Tale celei de Taină, astăzi, Fiul lui Dumnezeu, părtaș mă primește, că nu voi spune vrășmașilor Tăi Taina Ta, nici sărutare Îți voi da ca Iuda, ci ca tâlharul, mărturisindu-mă, strig Ție: Pomeneste-mă, Doamne, întru Împărăția Ta.

Nu spre judecată sau spre osândă să-mi fie mie împărtășirea Sfințelor Tale Taine, Doamne, ci spre tămăduirea sufletului și a trupului.

DUPĂ SFÂNTA ÎMPĂRTĂȘANIE

Mulțumim Ție, Stăpâne, iubitorule de oameni, Dătătorule de bine al sufletelor noastre, că și în ziua de acum ne-ai învrednicit pe noi de cereștile și nemuritoarele Tale Taine. Îndreaptă calea noastră, întărește-ne pe noi, pe toți, întru frica Ta; păzește viața

noastră, întărește pașii noștri, pentru rugăciunile și mijlocirile slăvitei Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioarei Maria și pentru ale tuturor sfinților Tăi. Amin.

Pagină realizată de
Monica și Radu Buțu

11 decembrie – Duminică – Cuvioșii Daniil Stâlpnicul și Luca cel Nou (Dezlegare la pește) – Duminica a XXVIII-a după Rusalii (Pilda celor poftiți la Cină) – Sf. Ev. Luca 14, 16-24

„Zis-a Domnul pilda aceasta: un om oarecare a făcut cină mare și a poftit pe mulți; și a trimis el la ceasul cinei pe slujitorul său să zică celor poftiți: veniți, căci totul este acum gata. Dar toți au început să-și ceară iertăciune, ca și cum ar fi fost înțeleși. Cel dintâi a zis: am cumpărat un ogor și trebuie să mă duc să-l văd; te rog să mă ierți. Un altul a zis: am cumpărat cinci perechi de boi și mă duc să-i încerc; te rog să mă ierți. Al treilea a zis: mi-am luat femeie, și pentru aceasta nu pot veni. Și, întorcându-se, slujitorul a spus stăpânului său acestea. Atunci, mâniindu-se, stăpânul casei a zis slujitorului său: ieși degrabă în piețele și ulițele orașului: și săracii, și betegii, și orbii, și șchiopii adu-i aici. Și, întorcându-se, slujitorul a zis: stăpâne, s-a făcut cum ai poruncit și tot mai este loc. Atunci stăpânul a zis către slujitor: ieși la drumuri și la garduri și silește-i pe toți să intre, ca să se umple casa mea. Căci vă spun: nici unul din oamenii aceia care au fost poftiți nu va gusta din cina mea.”

Veniți la Mine toți...!

Cuvântul Sf. Evanghelii din această duminică ne pune înaintea o chemare adresată tuturor, spre a participa la o bucurie, la o comuniune, la o desfătare care întărește și veselește inima omului, la o masă de seară, la o cină care a fost îndelung pregătită. Dar cei anunțați din timp, pentru a se putea pregăti, în ceasul chemării au început să se scuze, cerându-și iertare pentru faptul că ei au altceva mai important din punctul lor de vedere decât cina la care erau așteptați. Unul era preocupat să strângă pământ, altul să pună boii la probă, iar altul aduce ca pretext faptul că și-a luat femeie, și deci ea ar fi de vină că nu răspunde el chemării, ca și Adam când a crezut că dând vina pe Eva, va fi înțeles de Dumnezeu, deci va fi iertat fără ca el să-și recunoască greșeala și să-și ceară iertare.

Dar stăpânul din pildă mâniindu-se, (noi spunem când vin asupra noastră necazuri că este asupra-ne mânia lui Dumnezeu, dar Dumnezeu, fiind iubire, nu Se mânie, numai că retrăgându-și acoperământul Său, răul dobândește putere asupra noastră), a chemat la cină pe cei ce nu puteau să vină datorită infirmităților pe care le aveau, care n-au fost pregătiți mai înainte pentru acest moment, și care chemați fiind au răspuns pe dată invitației. Dar vedem că la cină vin și unii siliți, deci care n-ar fi voit să vină fără această silire, iar despre cei care fuseseră chemați stăpânul zice că nu vor gusta din cina lui.

Cum adică să guste dacă nu au răspuns chemării? Înțelegem aici că aceasta se referă la o cină viitoare, din care vor gusta cei care au răspuns chemării celei de aici, și despre cel care va fi vrednic să intre acolo Scriptura spune: „Fericit este cel ce va prânzi în Împărăția lui Dumnezeu!”. Tâlcuită pentru timpul primei veniri a

Domnului înțelesul este următorul: Cină mare este rânduiala Întrupării, pentru că în vremurile cele mai de pe urmă, ca și cum seara, „venind la apusul soarelui”, cântă Biserica în cântarea Lumină lină de la slujba Vecerniei, Domnul a chemat pe toți oamenii, dar mai întâi pe cei pregătiți prin Lege și Proroci, adică pe poporul ales în Vechiul Testament, pe israeliți. Dar mai-marii iudeilor, lepădându-se de a-L avea pe Iisus Împărat, nu s-au învrednicit de cină, unul pentru iubirea de bogăție, altul pentru iubirea de îndulcire, altul pentru că nu a privit la El decât trupește, ca om, de aceea îi și zic Domnului: „Tu, om fiind, Te faci pe Tine Dumnezeu”, deci priveau la El numai

trupește, văzându-L numai ca pe un om, fără să țină cont de toate minunile și mărturiile care Îl arătau și ca Dumnezeu. Cei care erau săraci, și betegi, și orbi, și șchiopi, erau cei care nu aveau credința cea adevărată, în Dumnezeu cel adevărat, cum spune Sf. Ilie Tesviteanul iudeilor care părăsiseră adevărata credință: „Până când veți șchiopăta de amândouă picioarele?”, iar cei de pe drumuri și garduri sunt

neamurile păgâne care L-au primit pe Domnul când iudeii L-au respins, siliți să-L primească de adevărul propovăduirii.

Explicată pentru noi, cei de astăzi, Cina la care suntem chemați toți, este Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie din care cei care se împărtășesc nădăjduiesc să se împărtășească și din Cina cea veșnică, care este Împărăția lui Dumnezeu cea pregătită mai înainte de întemeierea lumii. Dar care este răspunsul pe care noi îl dăm la chemarea lui Dumnezeu, care sunt motivele care nu ne lasă să venim la Cina Sa: țarina = lumea, boii = simțurile, femeia = plăcerile trupești? Dar chiar dacă nu vrem noi, de bună voie, fie ca Dumnezeu să ne silească ca măcar și fără voia noastră să ne mântuim. Amin.

Părintele Gheorghe Ionașcu

Poesis

Nașterea Domnului

Dumitra Groza

În casa din Nazaret
Fecioara cea Curată
Aștepta, cu Dreptul Iosif,
Ziua binecuvântată.

Pregătea cu bucurie
Hăinuțe și scutecele:
Își dorea ca Pruncul Sfânt
Să fie-nvelit cu ele.

Scripturile precizau
Că Pruncul avea să vină
În Iudeea, în Betleem,
Ce înseamnă „Casa Pâinii”.

Dumnezeu a rânduit,
Să respecte proorocia,
Printr-un mare recensământ
Făcut în toată Iudeea.

Se trăgeau dintr-un neam mare
Dreptul Iosif și Maria
Și în cetatea lui David
Trebuiau să se înscrie.

Obligați să fie la locul
Acestui recensământ,
Tocmai când sosea sorocul
Să se nască Pruncul Sfânt.

Spre un loc predestinat
Au pornit în căutare
Și ajungând pe înserat
N-au găsit loc de cazare.

Doar un staul vechi de vite
A vrut să-l fie sălaş,
La sosirea-n lumea asta
Celui mai Sfânt Copilaș.

„Leagănul familiei lui David”
Se numea acest loc sfânt,
Căci lesei îi dăruise
Lui David acest pământ.

Șaici, Sfânta Fecioară
A născut în sărăcie,
Fără niciun ajutor;
Rămânând în feciorie.

Minunea minunilor
S-a înfăptuit divin,
Că Fecioara a născut
Fără dureri, fără chin.

Singură L-a înfășat
Și L-a pus pe paie jos.
Cu evlavie-l s-a închinat
Fiului Ei, Iisus Hristos!

Cât te-ai bucurat, Măicuță
Când ai născut Pruncul Sfânt!
Șiai că El Se pogoară
Pentru noi, pe-acest pământ:

Ca să împlinească legea
Să ne-nvețe tot ce-i bun,
Să ne spele de greșeli
Și de păcatul străbun.

Șiai păstrat cu strășnicie
Și-n smerenie deplină
Acest minunat mister
Într-o tăcere divină.

I-ai slujit cu-atâta drag
Fiului lui Dumnezeu,
Fără să divulgi secretul
Ce te-a-nnobilat mereu.

Ți-ai îndeplinit cu cinste
Această dulce „povară”,
Șiai devenit pe vecie,
Maică Sfântă și Fecioară!

„Fiind Tu mai cinstită
Decât Heruvimii
Și mai preamărită
Decât Serafimii”.

Sfânta noapte de Crăciun

Magdalena Sabo

În noaptea de Crăciun coboară
Tăcerea albă-n fulgi de nea;
Iisuse, Prunc născut în iesle,
Venim să ne-nchinăm la ieslea Ta.

Știu că ai venit de mult pe lume
Șivii ca-n orice an și-acum
S-aduci la oameni bucurie
Și să-i îndrepti pe drumul bun.

Să întorci pe cei ce fac păcate
Ca să se-abată de la rău;
Să Te iubească și s-asculte
Iisuse bun de glasul Tău.

Știu că la cei care Te-ascultă,
Mergând pe urma Ta mereu,
Le faci viața fericită
Și-i izbăvești din orice greu.

Și văd ce bun ești Tu, Iisuse,
De-aceea iată – vin și eu,
Te rog să mă primești la Tine
Și fă pe veci să fiu al Tău.

Fă-mi inima să Te asculte
Și cugetul mereu curat,
Îndreaptă pașii mei să umble
Pe drumul Tău adevărat.

Să fiu în orice zi, Iisuse,
Prin graiul meu, prin tot ce fac,
În orice loc și-ntotdeauna
Smerit și bun, să-Ți fiu mereu pe plac.

ȘTe mai rog, bune Iisuse,
În Sfânta noapte de Crăciun,
Prunc născut în iesle
Călăuzește-ne pe-al vieții drum.

La fel cu magii ce veni ră,
La iesle spre Altarul Tău,
Colinzi de-a pururi să răsune
În veci slăvind pe Dumnezeu.

Și daruri sfinte, minunate,
S-aducem Pruncului născut
La Maica Sfântă Preacurată
Ce este-al nostru dulce scut.

De Sfântul Ierarh

Nicolae

Dumitra Groza

Bucură-te, Ierarhe Nicolae
Mare făcător de minuni!
Toți creștinii te cinstesc
De multe veacuri, din străbuni.

Cei întristați la tine vin
Cu credință și speranță
Tu i-ajută pe cei ce cred
Să le fie bine-n viață.

De-aceea toți te iubesc,
Și-așteaptă cu nerăbdare,
Ca la praznicul tău sfânt
S-aduci binecuvântare!

Cât de mult așteaptă toți
Această zi preasfântă,
Ce le-aduce tuturor
Bucurie multă.

Tu iubești nespuse copiii
Și îi protejezi mereu,
Îți dorești să fie buni
Cu credință-n Dumnezeu.

Șivii cu daruri frumoase
La copiii cei cuminți,
Care-nvață, sunt atenți
Și-i ascultă pe părinți.

Mulți îți poartă al tău nume,
Cu evlavie îl cinstesc.
Tu duci a lor rugăciuni
Sus, la Tronul cel Ceresc.

18 decembrie – Duminică – Cuviosul Daniil Sihastrul; Sf. Mucenici Sebastian și Zoe; Sf. Modest, Patriarhul Ierusalimului (Dezlegare la pește) – Duminica dinaintea Nașterii Domnului (a Sfinților Părinți după trup ai Domnului) – Sf. Ev. Matei 1, 1-25 (Genealogia Mântuitorului)

„Cartea neamului lui Iisus Hristos, fiul lui David, fiul lui Avraam. Avraam a născut pe Isaac, Isaac a născut pe Iacov, iar Iacov a născut pe Iuda și pe frații lui. Iuda a născut pe Fares și pe Zara din Tamar, iar Fares a născut pe Esrom; Esrom a născut pe Aram. Aram a născut pe Aminadav, Aminadav a născut pe Naason, iar Naason a născut pe Salmon. Salmon a născut pe Booz din Rahav; Booz a născut pe Obed din Rut; Obed a născut pe Iesei, iar Iesei a născut pe David împăratul. David împăratul a născut pe Solomon din femeia lui Urie; Solomon a născut pe Roboam; Roboam a născut pe Abia, iar Abia a născut pe Asa. Asa a născut pe Iosafat; Iosafat a născut pe Ioram, iar Ioram a născut pe Ozia. Ozia a născut pe Ioatam; Ioatam a născut pe Ahaz, iar Ahaz a născut pe Ezechia. Ezechia a născut pe Manase; Manase a născut pe Amon; Amon a născut pe Iosia, iar Iosia a născut pe Iehonia și pe frații lui, la strămutarea în Babilon. Iar după strămutarea în Babilon Iehonia a născut pe Salatiil; Salatiil a născut pe Zorobabel; Zorobabel a născut pe Abiud; Abiud a născut pe Eliachim; Eliachim a născut pe Azor. Azor a născut pe Sadoc; Sadoc a născut pe Achim; Achim a născut pe Eliud; Eliud a născut pe Eleazar; Eleazar a născut pe Matan; Matan a născut pe Iacov, iar Iacov a născut pe Iosif, logodnicul Mariei din care s-a născut Iisus, care se cheamă Hristos. Deci, toate neamurile: de la Avraam până la David, sunt patrusprezece neamuri; de la David până la strămutarea în Babilon, sunt patrusprezece neamuri; și de la mutarea în Babilon până la Hristos, sunt patrusprezece neamuri. Iar nașterea lui Iisus Hristos, așa a fost: după ce mama Sa, Maria, a fost logodită cu Iosif, și fără să fi fost ei înainte împreună, s-a aflat având în pântec de la Duhul Sfânt. Iar Iosif, logodnicul ei, drept fiind și nevoind să o vădească, a vrut s-o lase în ascuns. Pe când însă cugeta el acestea, iată îngerul Domnului i s-a arătat în vis, grăind: Iosife, fiul lui David, nu te teme a lua pe Maria, logodnica ta, căci Cel zămislit într-însa este din Duhul Sfânt. Ea va naște Fiu și-I vei pune numele: Iisus, căci El va mântui pe poporul Său de păcate. Iar acestea toate s-au făcut, ca să se îplinească ceea ce vestise Domnul prin prorocul, care zice: Iată Fecioara va avea în pântec și va naște Fiu și-I vor pune numele Emanuil, care înseamnă: Dumnezeu este cu noi. După ce s-a deșteptat din somn, Iosif a făcut așa cum i-a poruncit îngerul Domnului și a luat la el pe logodnica sa. Și fără să fi cunoscut-o pe ea Iosif, Maria a născut pe Fiul său Cel Unul-Născut, Căruia l-a pus numele Iisus.”

Pregătirea pentru sărbătoare

„Acestea toate s-au făcut ca să se îplinească ceea ce s-a zis de Domnul prin prorocul care zice: «Iată Fecioara va lua în pântec și va naște Fiu și se va chema numele Lui Emanuel care se tâlcuiește: Cu noi este Dumnezeu»”.

De câte ori a rânduit Bunul Dumnezeu să citim sau să auzim istoria neamului lui Iisus Hristos vedem tainic scara patriarhului Iacov pe care urcau și coborau îngerii, aici strămoșii Săi după trup se suie până la Dumnezeu și coboară până la Cel întrupat pe pământ.

Fiul lui Dumnezeu are naștere dumnezeiască, din Tatăl, fără de mamă și naștere omenească, din mamă fără tată.

Pe cea dumnezeiască a arătat-o Sfântul Evanghelist Luca, iar pe cea omenească a propovăduit-o Sfântul Evanghelist Matei, începând de la Avraam și pogorându-se până la Iisus Hristos.

Până la Nașterea Domnului, vreme de 6 săptămâni, auzim în cântările Bisericii chemarea: „Hristos Se naște, măriți-L! Hristos din ceruri întâmpinați-L! Hristos pe pământ, înălțați-vă!” ...

Cuvintele acestea împlinesc o rânduială, pregătesc Praznicul Nașterii, creează o atmosferă, o stare de gândire, o simțire nouă, o Schimbare a stării noastre sufletești.

Chemarea ne îndeamnă să-L mărim, să-L întâmpinăm și să ne înălțăm sufletește, toți într-un suflet, toți „cu o gură și cu o inimă.”

Dar pentru a întâmpina mărita sărbătoare trebuie să avem conștiința curată, căci cel cu conștiința curată sărbătorește pururea.

Îl mărim, adică să avem în fața lui Dumnezeu mereu o stare de smerenie și bucurie, găsindu-ne învâluți de lumină asemenea păstorilor de la peștera Betleemului cărora

îngerul le-a spus: „Iată vă vestesc vouă bucurie mare care va fi peste tot poporul, că vi S-a născut vouă Mântuitor care este Hristos Domnul.”

Când bucuria aceasta o vom primi se va face mai mare decât bucuriile veacului acestuia, căci este de la Duhul Sfânt.

Trăirea noastră trebuie așadar să ne apropie de Dumnezeu, căci numai cu ce dă firea, cu ce poate omul, nu am putea, de aceea El S-a întrupat ca să ne arate chip de viețuire înaltă.

El ne ridică, ne ajută să ajungem în măsura în care și noi ne silim să ducem o viață mai presus de fire, așa cum auzim la Acatistul Domnului nostru Iisus Hristos: „văzând nașterea străină, să ne înstrăinăm de lumea cea deșartă. Toată firea văzută și cea a îngerilor cântă mărire lui Dumnezeu. Biserica ne învață din cântarea: „Scuturând tina de pe ochiul minții, vede pe Cel ce este și se învață în cunoștința Duhului, cântând cu Dumnezești cântări.” Cântare din cuget curat este cântarea îngerilor, nu vine din glas, este lăuntrică, împreună cu îngerii: „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire.”

El S-a preamărit prin Însăși coborârea Sa pe pământ, făcându-Se om, dar aceasta rămâne străină de noi de nu ne pogorâm și noi în adâncul smereniei ca să se îplinească în noi chipul Domnului Hristos cel blând și smerit cu inima.

Acestea să ni le dorim acum în prag de mare praznic, de ele să fim învredniciți, să ne vedem neștiința și neputința, dar să și avem gânduri de preamărire aduse Pruncului dumnezeiesc.

Să ne cercetăm starea sufletului, ca să ne dorim mai mult, iar de ne vom găsi cu lipsuri, să ne silim mai mult ca să dobândim mila și bunătatea lui Dumnezeu, lesne iertător, bun și adevărat.

Părintele Marius Olivian Tănăsie

Timiditatea *Ești timid? Află totul despre timiditate și încearcă să o învingi.*

Sunt convinsă că mulți dintre voi s-au simțit neîncredători în propria persoană, jenați, temători, incapabili să se exprime sau să acționeze într-o situație anume, dar, cu toate acestea, puteți spune despre voi că sunteți timizi? Haideți să aflăm împreună ce este timiditatea și cum o putem ține sub control pentru a nu ne ruina viața.

Timiditatea este o trăire emoțională, denumirea provenind din: timeios = trăire emoțională, emoție. În sens științific aceasta este definită ca fiind comportament defensiv și anxios, ezitant și astenic, exprimând dificultăți de adaptare socială ce sunt normale și explicabile în mica copilărie și la pubertate, dar care ridică probleme în adolescență și la maturitate. Dincolo de această definiție cu toții știm că a fi timid înseamnă a manifesta sau a ascunde o anumită nesiguranță în raport cu ceilalți, a evita situațiile în care te afli în centrul atenției, a lupta în tăcere cu ceea ce poate deveni la un moment dat o adevărată „alergie” la interacțiunea socială (agorafobie). Trebuie înțeles că timizii se comportă foarte relaxat, chiar expansiv, în familie sau în cercul restrâns de prieteni, dar dau dovadă de o teamă excesivă în momentul în care întâlnesc persoane noi sau trebuie să vorbească în public.

Timiditatea poate apărea în orice stadiu al dezvoltării noastre, astfel poți face parte dintre cele 15-20% persoane care se nasc timide sau de vină poate fi educația primită în primii ani de viață. Cercetările au demonstrat că stilul diferit al fiecărei culturi de a atribui lauda și pedeapsa copiilor reprezintă un factor major în declanșarea timidității (se pare că israelienii sunt cel mai puțin timizi). De asemenea, timizii sunt de două feluri: timizii introvertiți (se află într-o continuă stare defensivă, singuratici, nesociabili) și timizii extrovertiți (par să se descurce bine în mediul social, sunt calmi, rigizi, dar, de fapt se simt torturați și mereu nemulțumiți de ceea ce fac).

Prin urmare, dacă ar fi să facem un portret al persoanei timide aceasta ar fi: blândă și calmă în aparență, ea trăiește de fapt într-o continuă stare de tulburare, teamă și iritare; este o persoană complexată, excesiv de șovăielnică, preocupată în permanență de părerea celorlalți și care permanent își analizează părțile negative. La o petrecere, de exemplu, în timp ce unii fac cunoștință cu ceilalți, dansează, se implică în acțiune, persoana timidă își analizează modalitățile de control al impresiei publice pe care o generează (stă în colțul cel mai izolat, își controlează gestică și ținuta, încearcă să evite convorbiri cu persoane necunoscute) asta bineînțeles în cazul în care a acceptat să meargă la petrecerea respectivă. În tot acest timp, inima bate mai repede, pulsul crește, stomacul este încordat – semnale ale suferinței și nefericirii autentice. Prin urmare, timidul trăiește în universul său personal, iar în momentul în care este nevoit să se confrunte cu lumea exterioară reacționează emoțional (roșește, transpiră, mâinile îi tremură, bătăile inimii se intensifică, este incapabil să mai vorbească) și, neputându-și controla emoțiile devine și mai nesigur pe sine.

Dacă te-ai regăsit în această descriere nu trebuie să deznădăjduiești, învingerea timidității este anevoioasă, dar poți urma câteva mici sfaturi pentru a te simți mai bine în pielea ta.

1. Intră în contact cu alte persoane. Probabil că îți va fi foarte greu la început, dar este necesar să îți descoperi

calitățile și să participi la activități care îți fac plăcere. Astfel, vei cunoaște oameni care au aceleași pasiuni și cu care îți va fi ușor să comunici. Important este să nu te izolezi;

2. Gândește pozitiv. Nimic din ceea ce poți face sau spune nu poate fi catastrofal. Nu ești singurul care face greșeli sau care se teme. Trebuie să conștientizezi că toți oamenii trec prin emoții intense în anumite perioade ale vieții, diferența este că unii își păstrează încrederea și optimismul, fii și tu dintre aceștia;

3. Susține-ți propriile păreri. Deși este greu trebuie să înțelegi că părerea ta este la fel de bună ca a celorlalți, astfel încât nu ezita să-ți spui punctul de vedere, aducând argumente în favoarea ta. Oamenii te vor cunoaște mai bine și, cu siguranță, există persoane care gândesc exact ca tine, așa că nu trebuie să îți fie teamă că nu vei fi înțeles;

4. Părăsește rolul de victimă. Este greu să te exteriorizezi și, cu siguranță, că cei din jurul tău nu îți fac viața mai ușoară, dar este greșit să te complaci în această stare. Nimeni nu apreciază persoanele care se autovictimizează, așa că descoperă-ți calitățile și convinge-i pe ceilalți că ești o persoană pe care își doresc să o aibă în preajmă;

5. Zâmbește mai mult. Zâmbetul denotă bunăvoință, înțelegere și deschidere. Dacă stai morocânos într-un colț este clar că nimeni nu va dori să te deranjeze, în schimb dacă zâmbești și arăți că ești dispus să comunici se vor găsi persoane care să te salveze dintr-o situație stânjenitoare.

6. Acceptă complimentele cu plăcere, ferțiți-vă să vă scuzați prea mult și să fiți extrem de politicoși.

Una peste alta, trebuie înțeles că foarte mulți oameni sunt timizi, cercetătorii au ajuns chiar la concluzia că una din două persoane este timidă, această concluzie poate fi un pic exagerată, dar esențial este că nu ești singurul în această ipostază.

În cazul în care nu ești o persoană timidă cu siguranță ai cunoștințe care se confruntă cu această problemă și ar fi util dacă le-ai da o mână de ajutor în încercarea lor de a se simți mai bine în colectiv: Iată câteva lucruri pe care le poți face:

1. asigură-te că nicio persoană dintr-o adunare nu monopolizează discuția – acest lucru face posibil ca toți cei prezenți să-și expună punctul de vedere sau să beneficieze de atenție pentru un timp;

2. acționează astfel încât să scoți ce este mai bun de la ceilalți în orice situație;

3. la petreceri încearcă să te apropii de cei care stau singuri și atrage-i în discuții sau acțiuni;

4. oferă-le dreptul la replică într-o dispută, adesea ei nu intervin într-o discuție neîntreruptă; cere-le tu părerea, asigură-i că te interesează opinia lor;

5. ajută-i să-și pună în lumină calitățile, deoarece mulți timizi au calități ascunse pe care se fereșc să le comunice celorlalți de frică să nu fie ridiculizați.

Sunt sigură că te vei simți foarte bine ajutând un timid, mai ales că are multe calități care fac din el un adevărat prieten: este capabil să asculte și să fie empatic, este un bun observator, este atent la nevoile colegilor și foarte devotat, este foarte stabil într-o relație și dă dovadă de multă afectivitate.

Irina Țucă

Colegiul Tehnic „General Gheorghe Magheru”

25 decembrie – Duminică – Nașterea Domnului (Crăciunul) – Sf. Ev. Matei 2, 1-12

„Dacă S-a născut Iisus în Betleemul Iudeii, în zilele lui Irod împăratul, iată magii de la Răsărit au venit în Ierusalim, întrebând: unde este împăratul iudeilor, Cel care S-a născut? Căci am văzut la Răsărit steaua Lui și am venit să ne închinăm Lui. Și auzind împăratul Irod, s-a tulburat și tot Ierusalimul împreună cu el; și adunând pe toate căpeteniile preoților și cărturarii poporului, i-a întrebat: unde trebuie să Se nască Hristos? Iar ei i-au răspuns: în Betleemul din Iudeea, căci așa este scris prin prorocul: și tu, Betleeme, din pământul lui Iuda, nu ești nicidecum cel mai mic dintre căpeteniile lui Iuda, căci din tine va ieși Povățuitorul, care va paște poporul meu Israel. Atunci Irod a chemat în ascuns pe magi și a aflat de la ei lămurit în ce vreme s-a arătat steaua. Și, trimițându-i la Betleem, le-a zis: mergeți și cercetați cu de-amănuntul despre Prunc și, dacă-L veți afla, să mă vestiți și pe mine, ca să vin și eu să mă închin Lui. Iar ei, ascultând pe împărat, au plecat și iată steaua, pe care o văzuseră în Răsărit, mergea înaintea lor, până ce a venit și a stat deasupra, unde era Pruncul. Când au văzut ei steaua, s-au bucurat cu bucurie foarte mare. Și intrând în casă și văzând pe Prunc împreună cu Maria, mama Lui, s-au aruncat cu fața la pământ și s-au închinat Lui; apoi, deschizându-și vistierile lor, i-au adus daruri: aur, tămâie și smirnă. Dar, primind înștiințare prin vis să nu se întoarcă la Irod, pe altă cale s-au dus în țara lor.”

„Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de ființă naște și pământul peștera, Celui neapropiat, aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc și magii cu steaua călătorească. Că pentru noi S-a născut Prunc tânăr, Dumnezeu Cel mai înainte de veci.” (Condacul praznicului)

Sfântul Ioan Gură de Aur numește Praznicul Nașterii Domnului „mama sărbătorilor creștine”, este sărbătoarea ce aduce lumii și împlinește făgăduința Răscumpărătorului.

Strămoșii noștri Adam și Eva, care căzuseră în păcat, primiseră această făgăduință cu nădejdea izbăvirii și mântuirii, căci: „sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui.” (Facere III, 15)

Cel dintâi făcut din țărână, Adam, s-a bucurat și din tainica înțelegere a văzut că Eva (viață) avea să fie maica tuturor celor vii (Facere III, 20) și că din ea, prin Fecioara Maria, avea să se nască Iisus Hristos – viața noastră.

Cele ce atunci se vedeau în chip tainic și se închipuiau, azi se luminează și se împlinesc. Bucuria lui Adam cea veche se înnoiește și devine bucurie de obște la tot neamul omenesc, fiindcă astăzi sămânța femeii a venit în lume prin care șarpele cel înșelător s-a biruit. Astăzi, prin Eva cea tainică, Fecioara Maria, Hristos a intrat în lume.

Astăzi, Adam cel Nou vine să mântuiască pe cel vechi și Fiul lui Dumnezeu Se face Fiul Omului, Cel nezidit Se zidește și Cel neîncăput Se face încăput în pânțele feciorelnic.

La Muntele Sinai, Dumnezeu S-a apropiat de popor cu tunete, cu fulgere, cu sunete de trâmbiță și cu ucidere de pietre, iar acum Fiul Său Se sălăsluiește în pânțele Fecioarei, Se naște în peșteră și Se așează în ieslea dobitoacelor. Acolo cu slavă și spaimă, aici cu neașteptată blândețe și smerenie, ca un Prunc nevinovat. Acolo vestesc tunetele și țărâna cerului, aici steaua, îngerii, păstorii și magii. Acolo doar Moise s-a apropiat, la Betleem Iosif și dobitoacele își găsesc loc aproape de Domnul și Făcătorul a toate. Iar pricina Nașterii minunate ne-o descoperă

Sfânta Scriptură: „Că așa a iubit Dumnezeu lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul născut L-a dat, ca tot cel ce crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.” (Ioan 3, 16)

Dragostea aceasta a înspăimântat pe îngeri, pe oameni i-a înălțat la cer, iar puterea diavolilor a surpat-o.

Ne spune Sfântul Fotie un cuvânt: „Preamult suntem datorii noi omeniei a iubi pe Dumnezeu, Care ne-a iubit pe noi.”

Să credem cu statornicie că nimeni și nimic n-au silit pe Dumnezeu să Se pogoare la noi pe pământ, fără numai dragostea și bunătatea Lui fără de margini. Iar pogorârea

Sa l-a adus dumnezeiască slavă, mărire și cinste: „La înfățișare aflându-Se ca un om, S-a smerit pe Sine, ascultător făcându-Se până la moarte și încă moarte pe Cruce.” (Filipeni 2, 7-8), căci continuă în cuvânt Sfântul Apostol Pavel: „Pentru aceea și Dumnezeu L-a preamărit și L-a dăruit Lui nume, care este mai presus de orice nume.”

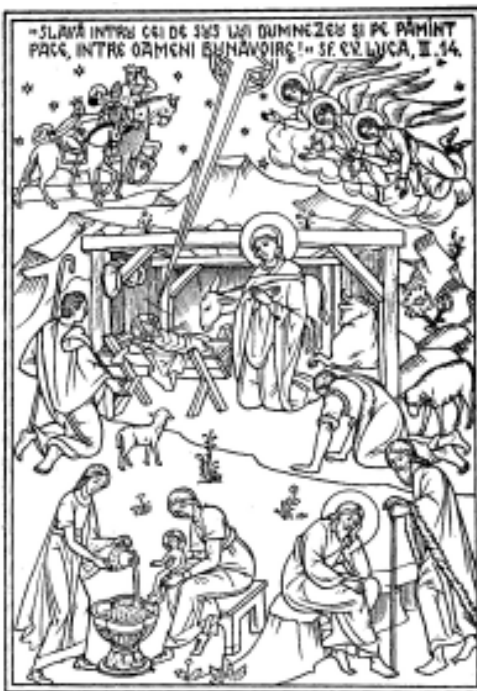
Fecioara astăzi naște mai presus de fire, a zămislit prin auz de la Duhul Sfânt, naște fără dureri și fără de stricăciune pentru că nu a cunoscut ispită bărbătească. Adam a născut femeie fără femeie, iar Fecioara naște bărbat fără de bărbat, rămânând Pururea Fecioară, firea dă împrumut firii.

Astăzi sălțăm cu toții de frumusețea cântărilor, astăzi copiii cu steaua vestesc în casele noastre

bucurie, astăzi cântăm sfinte colinde care veselesc inimile, astăzi împăcați unii cu alții și dezlegați de păcate ne împărtășim cu Trupul și Sângele Domnului. El S-a născut cu trupul o dată la Betleem, dar duhovnicește Se naște permanent în sufletele noastre. Peștera săracă s-a transformat în nenumărate Sfinte Altare, steaua acum este lumina Sfintei Evanghelii, magii sunt neamurile chemate la credință, păstorii sunt episcopii, preoții, diaconii, iar darurile sunt faptele noastre cele bune.

Fără ele, Hristos nu vine la noi, nu Se naște în sufletele noastre și nu ne mântuiește.

Părintele Marius Olivian Tănăsie

Mănăstirea Cămărășeasca

Mănăstirea Cămărășeasca este o veche mănăstire ortodoxă din România. Situată în apropierea orașului gorjean Târgu-Cărbunești, Mănăstirea Cămărășeasca nu atrage atenția prin construcție, iar absența zidurilor care să o înconjoare lasă impresia unei simple biserici.

Mănăstirea Cămărășeasca – scurt istoric

Mănăstirea Cămărășeasca a fost zidită în anul 1780, pe vremea voievodului Alexandru Ipsilanti, ca mănăstire de maici, cu hramul Tăierea Capului Sfântului Ioan Botezătorul.

Istoria mănăstirii este strâns legată de cea a familiei de boieri Cămărășescu, întemeietorii acesteia, care aduceau la acea vreme de la București, mari ierarhi pentru a sluji în biserica mănăstirii.

Dar o dată cu venirea comuniștilor la putere, familiei i-a fost confiscată toată averea, iar mănăstirea ca de altfel multe alte mănăstiri românești, a fost desființată și transformată în staul de vite, apoi în CAP, timp de 30 de ani.

După Revoluție, prin anul 1992, episcopul Nestor Vornicescu a hotărât ca mănăstirea să fie restaurată, iar cu ajutorul ministrului Cultelor de la acea vreme, Vlăduțescu, dar și al comunității de credincioși, mănăstirea aflată atunci în stare deplorabilă (printre utilaje ruginite și desperecheate, măcăcinii crescuseră cât casa,

iar în pronaos, încă mai zăceau animale slăbite și bolnave) a ajuns la stadiul actual.

Mănăstirea Cămărășeasca în zilele noastre

Din vechea și falnică mănăstire a Cămărășeștilor nu a mai rămas decât numele boieresc, cărămida bisericii și pictura murală realizată de un meșter țaran în negru și cărămiziu. Conacul, livada imensă și acareturile au dispărut de mult. Iar istoria familiei mai există decât în frescele și icoanele mănăstirii, zugrăvite lângă strană, alături de lespede de piatră a străbunilor îngropați la intrare.

Din punct de vedere arhitectural, biserica are formă de corabie, cu ziduri foarte groase și pridvor în stil brâncovenesc. Pictura este realizată în frescă și reprezintă scene unicat cu Raiul și Iadul, Sfânta Treime, Sfinții Apostoli Petru și Pavel sau diferite scene biblice. Deși biserica a supraviețuit ororii regimului comunist, acoperișul și pictura exterioară au fost afectate de trecerea timpului și necesită reparații.

Pasca Iulia

Ce trebuie să facă un creștin ca să moștenească Împărăția cerurilor (II)

– continuarea din numărul anterior –

11. Să săvârșească mereu fapte bune, fără să se laude cu ele, ca fariseul.

12. Să se ferească de lăcomie, de beție, de a jura, de a vorbi fără rost, de invidie, de neînțelegeri, de răutate, de câștigul necuvenit, de desfrânare și, în general, de poftele necuviincioase.

13. Să nu aibă nicio legătură cu magia, să nu facă vrăji și să nu meargă niciodată la vrăjitoare și ghicitori. Să se păstreze curat, ca să fie vrednic de împărțășirea cu Trupul lui Hristos.

14. Să aibă grijă de orfani, de văduve și de străini. Să dea ajutor celor care au nevoie. Să dea cu împrumut fără dobândă celor care îi cer, căci tot ce are este de la Dumnezeu și aparține lui Dumnezeu.

15. Să îi fie milă de dușmanii credinței, ca de niște orbi duhovnicește și să se lupte din toată puterea pentru luminarea lor, dar să fugă departe de cei care îl pot duce și pe el la orbire.

16. Să fie tot timpul bun, evlavios, curat la suflet și dedicat lui Dumnezeu. Să facă totul după voia lui Dumnezeu, așa cum spune psalmul: „Văzut-am mai înainte pe Domnul înaintea mea pururea.” (*Psalmii 15, 8*)

17. Să nu țină răutate în sufletul său, ci să-l ierte imediat pe cel care i-a greșit, căci Domnul a spus: „De veți ierta oamenilor greșelele lor, ierta-va și vouă Tatăl vostru Cel ceresc.” (*Matei 6, 14*)

18. Să judece lucrurile cu dreptate și cu frica lui Dumnezeu. Să nu judece pe nimeni și să nu-și disprețuiască aproapele pentru păcatele sale, pentru că Domnul a spus: „Nu judecați, ca să nu fiți judecați.” (*Matei 7, 1*)

19. Să îl certe cu dragoste pe aproapele său, atunci când greșește. Să-l apere pe cel nedreptățit și pe cel slab. Să-l ajute pe cel neputincios. Să-l povățuiască pe cel rătăcit.

20. Să citească din cărți sfinte, să asculte

cuvântul lui Dumnezeu și să poarte discuții de suflet folositoare.

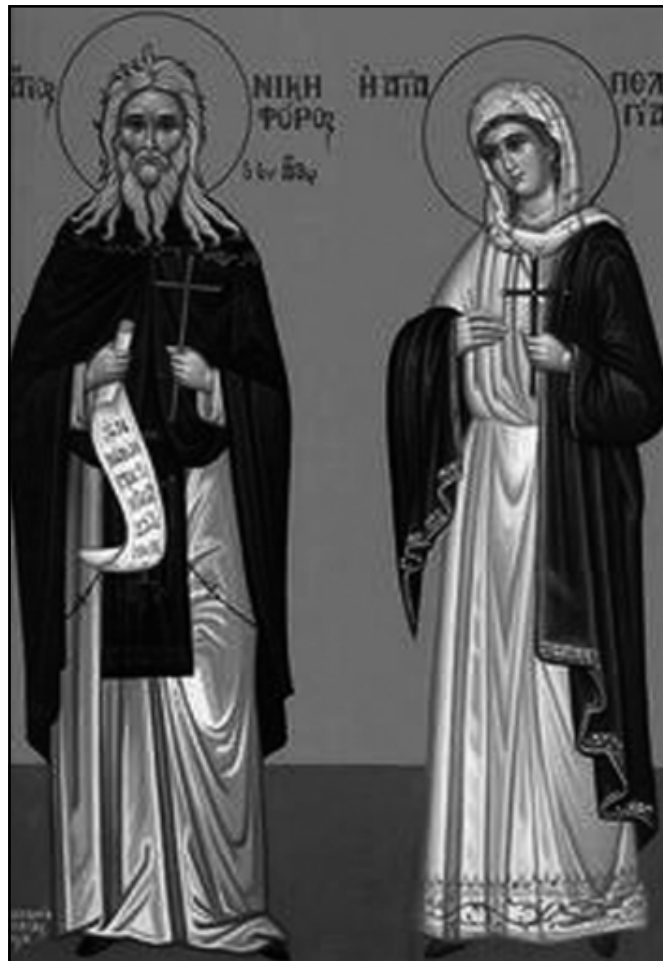
21. Să-și cinstească părinții și să nu vorbească niciodată rău despre ei.

22. Să meargă la sfintele slujbe care se săvârșesc în biserică. Să nu se îndoiască de minunile pe care le face Dumnezeu în toate epocile.

Dacă omul trăiește astfel, avându-l mereu în inimă pe Hristos, va moșteni Împărăția Cerurilor, care a fost pregătită pentru sfinți de la începutul lumii și pe care nădăjduiesc să o moștenim cu toții, cu harul și cu iubirea de oameni a lui Hristos, Căruia I se cuvine slava și cinstea și închinăciunea în vecii vecilor. Amin.

Învățăturile creștine de mai sus fac parte dintr-o antologie de ziceri aparținând Sfântului Ioan Gură de Aur, adunate de învățatul Teodor Dafnopatis, care a trăit în Constantinopol în secolul al zecelea.

Marius Stochițoiu

Știați că...

- un credincios trebuie să se spovedească și să se împărtășească de cel puțin patru ori pe an, în cele patru posturi mari?
- fumatul este păcat care te oprește de la Sfânta Împărtășanie?
- pomelnicile trebuie aduse la altar înainte de începerea Liturghiei, adică la Utrenie?
- cel care iese înainte de terminarea Sf. Liturghii din Biserică se aseamănă cu Iuda, cel care a ieșit înainte de terminarea Cinei celei de Taină și l-a vândut pe Hristos?
- nu există magie albă și magie neagră, ambele fiind lucrarea diavolului?
- se recomandă ca pruncul să poarte un singur nume și acela ortodox (numele unui sfânt – ocrotitor)?
- în ziua nașterii pruncului, preotul sfințește apa adusă de moașă la biserică, care-l ferește pe prunc și pe mamă de rele, din care i se dă să bea și i se pune câte puțină și în scăldătoare?
- pruncul are un singur naș de botez, naș dacă e băiat și nașă dacă e fată?
- la 40 de zile după naștere se citesc rugăciuni speciale

pentru mama care a născut, după care poate intra în Biserică (și pruncul dacă a fost botezat)?

- pruncii avortați sau nebotezați nu se pot trece pe pomelnic, nefiind fii ai Bisericii?
- numele pruncului se pune la 8 zile de la naștere, existând o rugăciune specială pe care o rostește preotul?
- nu păgubește mântuirea unui suflet faptul că a murit fără lumânare, ci faptul că nu a dus o viață creștinească și a murit nespovedit și neîmpărtășit?
- mirii trebuie să se spovedească înainte de a primi Taina Cununiei?
- preoții nu blestemă și nu se roagă pentru răul vrăjmașilor noștri, ci pentru îndreptarea lor?
- credința fără fapte nu are nicio valoare?
- cei care s-au lepădat de credința ortodoxă nu au fost ortodocși cu adevărat, n-au știut în ce au crezut?
- nu există mai multe credințe adevărate, ci una singură, pentru că nu sunt mai multe adevăruri?
- ...

Dacă nu știți, acum ați aflat!

Dacă știți, nu-i nimic, v-am reamintit!

Bucurați-vă!

Halloween

Halloween este sărbătorit în fiecare an pe 31 octombrie. Noaptea de la sfârșitul lunii octombrie este considerată a fi momentul în care spiritele morților vin spre lumea celor vii. Pentru a se proteja, cei vii apelau la diverse ritualuri: purtau măști, făceau zgomot, aprindeau focuri etc., cu scopul de a alunga spiritele celor trecuți la cele veșnice.

Cum s-a ajuns la Halloween

Biserica Ortodoxă sărbătorește ziua Tuturor Sfinților în prima duminică de după Rusalii. Același lucru l-a făcut și Biserica Romano-Catolică până în secolul al VIII-lea, când papa Grigorie al III-lea a mutat sărbătoarea Tuturor Sfinților pe 1 noiembrie. Seara de dinaintea Tuturor Sfinților a devenit, „all halloween eve” – Halloween. Cei adormiți au ajuns să nască în cei vii fie teamă, fie ridiculizare – creând personaje de carnaval.

Să nu uităm că, în credința populară a românilor, mai avem parte de o noapte de spaimă, cea de pe 29 spre 30 noiembrie, cunoscută sub denumirea de Noaptea Sfântului Andrei, când cei vii încearcă să se apere de strigoi prin ungerea ușilor și a ferestrelor cu usturoi.

Halloween-ul înlocuiește dragostea și rugăciunile pentru cei adormiți

Este dureros modul în care ajunge să reacționeze omul în fața acestei zile. Nu participă la biserică în ziua pomenirii celor adormiți, dar este nelipsit de la petrecerile de Halloween. Evită să rostească o rugăciune pentru cei trecuți la cele veșnice, dar depune

tot efortul în a-și decora casa și a se îmbrăca după cum o cer obiceiurile necreștine din această zi.

Este adevărat că Biserica îi numește pe cei trecuți în viața de dincolo „adormiți”, termen care are înțelesul de stare din care te poți trezi. Dar ea nu vorbește despre cei trecuți dintr-un mod de existență în alt mod de existență, ca având rolul de a ne face rău. Iar pomenirea acestora nu se face o singură dată pe anși nu din frică, ci din dragoste față de ei.

Amintim că în ziua în care se săvârșește Sfânta Liturghie, preotul scoate miride (părțile) din prescură, pentru vii și morți. Ele sunt așezate pe Sfântul Disc, alături de Agneț – partea din prescură care reprezintă pe Hristos, ca dragostea Lui să se reverse și asupra lor. Precizăm că în cadrul Sfintei Liturghii, Agnețul se preface în Trupul și Sângele Domnului. Astfel, miridele (care îi reprezintă pe cei pomeniți), participă la sfințenie prin prezența lor alături de Trupul lui Hristos de pe Sfântul Disc. Ei nu devin pentru creștini surse de inspirație pentru o costumație care să poarte de cele mai multe ori amprenta fantomaticului.

Decât să alergăm să ne îmbrăcăm întreaga familie în fantome și vampiri, mai bine să învățăm că scopul vieții noastre este dobândirea asemănării cu Hristos. Rețineți că învierea nu este opțională. Să ne întărească Dumnezeu să nu săvârșim cele rele, căci scris este „și vor ieși cei ce au făcut cele rele, spre învierea osândirii”.

Adrian Cocoșilă

Întâlniri ale Grupului parohial de tineret „Înălțarea Domnului”

Duminică, 4 decembrie: Studiu biblic – Evanghelia după Matei, cap. 20.

11 decembrie: Apa.

18 decembrie: Acatistul Sfântului Modest.

INFO: 0727.78.16.91